

Luboš Hána: „Když jsem byl malý, moje vánoční přání měla jasnou a konkrétní podobu, např. stavebnice Merkur či autíčko na dálkové ovládání.“

DALŠÍ ROZHOVOR BEZ TALÁRU PROBĚHL NA NAŠÍ KATEDŘE HUDEBNÍ VÝCHOVY V MUZIKANTSKY ZABYDLENÝCH PODKROVNÍCH PROSTORECH BUDOVY PEDAGOGICKÉ FAKULTY. REKTORA TAM PŘIVÍTALI STYLOVĚ MOZARTOVOU KOULÍ, COŽ PŘEDZNAMENALO JEDNOZNAČNĚ DRUŽNOU ATMOSFÉRU CELÉHO ROZHOVORU. PHDR. LUBOŠ HÁNA, PH.D., NEJEN ODPOVÍDAL NA OTÁZKY JAROSLAVA KOUTSKÉHO, ALE TAKÉ HO UČIL ZPÍVAT Z PARTU A HRÁT NA KLAVÍR.

Toto číslo i doba, kdy vychází, je vánoční, začnu tedy tematicky. Když si vzpomenete, co jste si přál nejvíc k Vánocům, když jste byl malý, co to bylo?

Když mi bylo pět či šest, měl jsem intenzivní pocit, že už jsem přeci velký. Všechno jsem věděl a moje vánoční přání měla jasnou a konkrétní podobu – např. stavebnice Merkur či autíčko na dálkové ovládání (pro představu, v 80. letech minulého tisíciletí to bylo autíčko spojené s ovládacím boxem pomocí kabelu).

Jak moc se vaše vánoční přání od té doby změnila?

Výrazně. Moje přání se změnila a jejich podoba již není tolik hmotná, či je, ale nepřímá. Myslím tím to, že si přeji, aby udělaly radost hmotné dárky, kterými obdaruji ty, kteří se cítí být velcí, byť jsou ještě relativně malí. Musím ale konstatovat, že mé děti jsou asi rozumnější, než jsem byl já v jejich letech, a po věčných darech nijak zvlášť neprahnu.

Občas lidé z kulturní scény překvapí zcela osobitými koníčky/zájmy z „jiných světů“, je to i Váš případ, nebo jste plně pohlcen hudbou?

Můj život je, pochopitelně, hudbou dotčen poměrně zásadně. Přestože rád amatérsky sportuji – jezdím na kole, na běžkách, na in-linech, a všechny tyto aktivity si poctivě měřím na chytrých hodinkách, vý ečer stejně zjišťuji, že nejvíc kroků za den většinou nadiriguju či nahraju na klavír (smích). A vlastně mám ještě jeden koníček, rád

v lese těžím a následně zpracovávám palivové dřevo. Nejedná se samozřejmě o lesní puch. Těžím jen to, co mi hajný označí. A musím také dodat, že s přáteli každoročně vysazujeme stromky u nás na vsi.

Protože jsem oborovým zaměřením zcela mimo svět hudby, vždycky mě tak trochu zajímalo, jak se asi pracuje na katedře hudební výchovy. Je nějakým způsobem specifická?

Myslím, že tvůrčí prostředí na naší katedře bude asi podobné, jako na jiných katedrách či fakultách, kde se dělá kumšt. Kromě předmětů, které mají přednáškový charakter, je na katedře hudební výchovy většina výuky založená na společné aktivitě studentů s vyučujícím. Je proto zcela přirozené, že vyučující na naší katedře znají své studenty jménem nebo se o to aspoň snaží (smích).

Tuším, že soudržnost studentů a akademiků katedry vzdělávající hudebníky bude pravděpodobně užší, než bývá zvykem na jiných katedrách. Jak tuto blízkost vnímáte?

Ríká se, že hudba spojuje národy. Je proto logické, že vzájemný vztah lidí, kteří společně provozují hudbu, je poměrně blízký ve smyslu spoluhráče či spolu-zpěváka. Ti spolu současně tvoří stejné dílo, byť je toto, na rozdíl od jiných umění, dílem okamžiku. Přesto, nebo právě proto, je

třeba učit studenty pomocí společného muzicírování lásce k hudbě, kterou budou za pár let předávat svým žákům, studentům a kamarádům.

Jste vynikající muzikant, dirigent několika sborů a také skladatel oblíbených populárních aranžů pro pěvecké sbory. Je toto předpokladem pro práci na katedře hudební výchovy?

Každý člen naší katedry je odborníkem ve své oblasti. Najdete u nás virtuózního klavíristu, špičkovou zpěvačku, řadu uznávaných hudebních teoretiků, skvělé didaktiky. Pro naši katedru je ovšem typické, že velká část jejích členů dělá na různých úrovních sborový zpěv, tedy jsou sbormistry. Zpěv je totiž ve své podstatě ta nejzákladnější a nejdostupnější věc, kterou může dělat každý člověk. Je paradoxem, že zatímco ve vyspělých státech zavádějí na školách kromě hudební výchovy ještě samostatný předmět sborový zpěv, u nás musíme zdůvodňovat, zda je hudební výchova vůbec potřeba.

Nakolik vás kolegové a studenti inspiroují pro akademickou práci, ale i např. v osobní rovině? Máme nějaké absolventy, na které jste hrdý?

Ústecká katedra hudební výchovy byl pro mě od dětství pojem. Již tehdy jsem chtěl učit na pedagogické fakultě, byť jsem úplně nevěděl, o čem mi to rodiče vlastně

vyprávějí. Každopádně jsem zde potkal profesora Tomáše Fialu, o kterém s láskou mluvila moje maminka, a řadu dalších kolegů, kteří mě formovali po stránce hudební i lidské. Za všechny bych zmínil prof. Jiřího Holubce a prof. Josefa Řihu, u kterých jsem mohl zpívat ve sboru Chorea academica, což ve mě po letech zažehlo opět zájem o sborový zpěv. Jestli mám naopak zmínit některé absolventy, se kterými jsem mohl společně muzicírovat a učit je lásce k hudbě, pak musím uvést svou manželku Marii Hánovou, která vede na chomutovském gymnáziu skvělý sbor Comodo, Janu Eichler Honců, která má zde v Ústí nad Labem fantastický sbor Panoptikum, a do třetice ještě alespoň Pavla Zmátla, který řídí vokální ansámbl Experipent. Ti všichni mi v průběhu svých studií pomáhali se sborem NONA, který letos oslavil již 20 let své existence. Oborem sbormistrovství, které se na katedře HV vyučuje, prošlo za třicet let jeho existence asi čtyři desítky absolventů, což se může zdát jako poměrně malé číslo. Když se ale ohlédneme za prací, kterou tito sbormistři ve svých domovech vykonávají, je to obrovský příspěvek ke zpěvnosti našeho národa.

Čas Vánoc musí být extrémně náročný na koncertní aktivity našich univerzitních sborů. Co mají letos před sebou... a dokážete v tom adventním shonu pocíťovat koncertování stále ještě jako příležitost rozdávat hudbou radost?

Vánoce jsou tradičně obdobím, kdy se muzikanti nezastaví. Mnoho našich studentů působí v hudebních ansámblech ve svých rodných městech, proto se snažím nezahltit je přemírou koncertů. Kromě Vánočního koncertu katedry HV (20. prosince v aule cvičné ZŠ České mládeže), se uskuteční řada „Rybovek“. Ta, která je pro naše kolegy nejdostupnější, je tzv. „Rybovka na schodech“, která se letos odehraje 19. 12. od 11:00 h na naší pedagogické fakultě. Na tuto příležitost, setkat se a zazpívat si se svými kolegy a kamarády, se opravdu moc těším. Je to současně možnost i pro ostatní zpěvné kolegy z celé univerzity, aby si zazpívali společně hudební poklad, kterým Rybova Česká mše vánoční beze sporu je.

